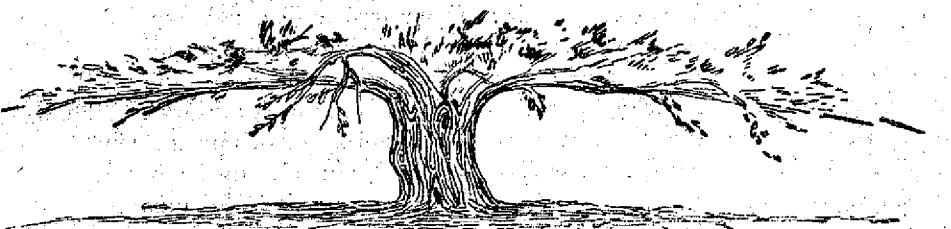

Η ΙΑΡΑΛΙΑ ΤΟΥΝ ΑΝΤΙΕΩΝ

ΕΡΓΟΝ Κ. ΜΕΣΣΟΝΙΕ

ΠΑΝΔΘΗΝΔΙΑ

ΕΤΟΣ Δ^ο

31 ΜΑΪΟΥ 1904

ΚΑΪΡΟΝ

ΤΑΟΥΚΚΑΛΖ - ΑΛ - ΑΛΛΑΧ

Ο ταν διὰ πρώτην φοράν πέσουν στὰ μάτια μας τὰ τόσον περίεργα καὶ πρωτότυπα κτίρια τῆς ἀραιβικῆς τέχνης αἰσθανόμενα νὰ εἰσδύουν εἰς τὴν ψυχήν μας ἀπαλὰ ἀπαλὰ αἰσθήματα, τὰ δποῖα δὲν εἴχαμεν πρὸν, νὰ ἔγειρωνται μέσα μας ἐπιθυμίαι καὶ δρμαὶ νέαι η νεκρωμέναι ἔως τότε εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας. 'Ολίγαι ἀκτίνες θερμαί, ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ μυστηριώδη καὶ περίεργα μυστικά ἀνοίγματά των καὶ ίδιως ἀπὸ τὰ μαγεμένα μουσιαραμπί των, γεμάται ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ζωῆς τὴν δποίαν περικλείουν, φέρουν τὴν μεταλλαγὴν αὐτήν. Καὶ νομίζει κανεὶς πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ σπίτια καὶ τὰ κτίρια εἰναι μοναστήρια κτισμένα ἐπίτηδες διὰ νὰ περιλάβουν ἔνα η δλίγονος μοναχούς, ἔχθρον τῆς κοινῆς ζωῆς, καὶ ἔκει μέσα, κρυφά, εἰς τὰ μυστικὰ δόματά των, νὰ διαρρεύσῃ ἀφρονος καὶ βουβή η ζωή, τὴν δποίαν οἱ σκεπτικοὶ κάτοικοι του ἐσχεδιασαν πρῶτα εἰς τὸ πνεῦμα των καὶ σπεύδουν ἔκει νὰ τὴν βάλουν εἰς ἐνέργειαν. Καὶ φαντάζομαι τοὺς ίδιοτρόπους αὐτὸὺς ἀναχωρήτας τοὺς κυνηγῶντας διαρκῶς ὅνειρα καὶ προσπαθῶντας νὰ μεταβάλουν τὴν ζωήν των εἰς μῆλους ὅνειρων συνεχῶν, σκεπτικοὺς καὶ ὅνειρωδεις, μακρὰν ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τὴν μύμησίν της, εἰς σύμβολα καὶ σχήματα νὰ ἀποτύπωνται ὅλοκληρον τὴν ἀπέραντον ἀνθρωπίνην ψυχήν, καὶ ἔτοι μεταφορύμενοι νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸν δποῖον ἀφέωσαν τὴν ψυχήν των. Ταουκκάλζ - ἀλ - Αλλάχ.

Μόνον ὁ ἀνθρωπος, ζῶν μακρὰν ἀπὸ τὴν θορυβώδη ζωὴν καὶ ἀπομονωμένος, ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ ζωὴν ἀνωτέραν, νὰ ὑψωθῇ καὶ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Θεόν. Αὐτὴ ἡτοῦ ἡ φιλοσοφία τῆς ζωῆς τοῦ "Αραβός, πηγάσασα ἀπὸ τὴν ίδιαν του ψυχήν, καὶ αὐτὸδ ἔκυντη γῆσε παντοῦ καὶ πάντοτε. Η ζωὴ τῆς 'Ερήμου οὐ πηρέεν η ἀληθινὴ ζωὴ του. Καὶ αὐτὴν τὴν ίδιαν ἐφήρμοσε ἔπειτα καὶ μέσα εἰς τὰς πόλεις καὶ Καοπαό, τὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ μυθικάς, τὰς δποίας ἔκτισε καὶ ἐκατοίκησε εἰς τὸν χρόνους τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς πλατείας δημιουργίας του. 'Ολόκληρη η ζωὴ ἐμφανίζεται καὶ παρέρχεται κρυφή καὶ μυστηριώδης. Καὶ δπος παρουσιάζονται, ἀνδρες καὶ γυναῖκες, σκεπτικοί μὲ φορέματα μυστικά, ἔτοι καὶ ἐνδιαιτῶνται εἰς κατοικίας καὶ κτίρια μυστικά καὶ ἀπρόσιτα, εἰς μάτια ξένα καὶ περίεργα. Τὸ φῶς τὰ περιτριγυρίζει ἀπὸ παντοῦ καὶ μόλια ταῦτα εἶναι σκοτεινά, μὲ χίλια δώματα καὶ καμάρες, αἱ δποῖαι, νομίζεις, παῖδες κρυφτὸ μὲ τὸν παιγνιδιάρικον ἥλιον μὲν κρύβονται καὶ μιὰ λάμπουν καὶ ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ φῶς καὶ ἀπὸ μύρια χρώματα. Μέσα εἰς αὐτὰ ζῇ, καθισμένος διπλωπόδι, ἀκίνητος, μὲ τὸ πνεῦμα εἰς διαρκῆ κίνησιν, σκεπτόμενος εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν σκιάν, καὶ σκεδιάζει σχήματα φανταστικὰ κάποτε μὴ σημαίνοντα τίποτε, παιγνιδιάρικα ἔργα τῆς στιγμῆς καὶ τῆς τύχης, ἀλλοτε πάλιν λογαριασμένα μὲ σκέψιν, περίπλοκα καὶ μπερδεμένα, ὅλα συμβολίζοντα τὴν ψυχήν του καὶ τὰς διαθέσεις του, τὴν πίστιν του. Κατώρθωσε μὲ τὴν δύναμιν τὴν δημιουργικὴν τοῦ πνεύματός του

ΑΠΙΣΤΙΑ

« Πολλὰ ἄρα Ὁμήρου ἐπαινοῦντες ἀλλὰ τοῦτο
· οὐδὲ ἐπαινεσθέντα οὐδὲ Αἰσχύλου, διαν φῆ ν
· Θέτις τὸν Ἀπόλλωνα ἐν τοῖς αὐτοῖς γάμοις ἀδυντα
· « ἐνδιατεῖσθαι τὰς ἔας εὐπαιδίας
· « νόσον τὸν ἀπειλοῦντα καὶ μακράνοντα βίους.
· « Ξύμπαντά τὸν πάντα θεοφιλεῖς ἡμᾶς τύχας
· « παιδῶν ἐπενφύμησον, εὐθυμῶν ἐμέ.
· « Καργὸν τὸ Φοῖβον θετὸν ἀγρενδεῖ στόμα
· « ἥλικιν εἶναι, μαρτυρῆ βενον τέχνη.
· « Ο δ' αὐτὸς ὑμῶν
· « αὐτὸς ἐστίν δικτυών
· « τὸν παῖδα τὸν ἐμόν».

Πλάτων, Πολιτείας Β'.

Σὰν πάντρεναν τὴν Θέτιδα μὲ τὸν Πηλέα,
σηκώθηκε δὲ Ἀπόλλων στὸ λαμπτὸν τραπέζι
τοῦ γάμου, καὶ μακάρισε τοὺς νεονύμφους
γιὰ τὸν βλαστὸν ποῦ θάβγαινε ἀπ' τὴν ἐνωσί των.
Εἶπε: Ποτὲ αὐτὸν ἀρρώστια δὲν θ' ἀγγίξῃ,
καὶ θάκη μακρονῆ ζωῆ.—Αὐτὰ σὰν εἶπε,
ἡ Θέτις χάροκη πολὺ γιατὶ τὰ λόγια
τοῦ Ἀπόλλωνος, ποῦ γνώριζε ἀπὸ προφητείας,
τὴν φάνηκαν ἐγγύησις γιὰ τὸ παιδί της.
Κι' διαν μεγάλωνεν δὲ Ἀχιλλεύς, καὶ ἡταν
τῆς Θεοσαλίας ἐπαινος ἡ εὐμορφιά του,
ἡ Θέτις τοῦ θεοῦ τὰ λόγια ἐνθυμοῦνταν.
Ἄλλὰ μὰ μέρα ἥλιθαν γέροι μὲ εἰδήσεις,
ποῦ εἰς τὴν Τροία σκότωσαν τὸν Ἀχιλλέα.
Κ' ἡ Θέτις ξέσκισε τὰ πορφυρᾶ της ροῦχα
καὶ ἐβγαῖσεν ἀπὸ πάνω της καὶ ξεπειοῦσε
στὸ χῶμα τὰ βραχιόλια καὶ τὰ δαχτυλίδια
Καὶ μὲς στὸν ὀδυρμό της τὰ παλῆρα θυμήθη
καὶ ωτῆσε τὶ ἔκαμεν δὲ σοφὸς Ἀπόλλων,
ποῦ γνόιζεν δὲ ποιητῆς—ποῦ στὰ τραπέζια
ἔξοχα διμιεῖ, ποῦ γέροις δὲ προφήτης,
διαν τὸν νιό της σκότωναν στὰ πρῶτα νειάτα.
Κ' οἱ γέροι τὴν ἀπέμνησαν πᾶς δὲ Ἀπόλλων
αὐτὸς δὲ ἕδιος ἐκατέβηκε στὴν Τροία,
καὶ μὲ τοὺς Τρῶας σκότωσε τὸν Ἀχιλλέα.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΤΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ ΤΩΝ ΙΩΝ

Επάνω εἰς τὴν γωνιά, ποῦ πίσω ἀπὸ χιονι-
σμένο ἔνα τοπίον ἡ φωτιά τῆς μαντεύεται
μὰ δὲν φαίνεται, γαλήνια φέγγουν ἡ δύο λάμ-
παις, διλόευκαις,—ἐπάνω εἰς τὴν γωνιὰ ποῦ
εἰς τὰ μάρμαρά της αἱ ἀνάγλυφοι χύμαιραι
φεύγουν γοργά. Κ' ἔτσι ἀγνὰ φωτισμένος δ
θάλαμος, ποῦ τὸ χνοῦδι τοῦ ἀσπροῦ βελούδου
τον φαίνεται κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ φῶς σᾶν χίονι,—
μὰ ποῦ κάτω ἀπὸ τὸ γαλήνιο γυαλὶ τῆς καθε-
μᾶς λάμπας ἀγρυπνεῖ ἡ φλόγα — ἐφησυχάζει
σὲ σιωπή.

Ἐξω δὲ χειμών, ἡ εἰρηνικὴ ἐօρτὴ τῶν νιφά-
δων χιόνος ποῦ πίπτουν, ποῦ πίπτουν...

Καὶ εἰνε ἡ μυστικὴ ἡμέρᾳ ποῦ γιὰ τρώτη
φορὰ εἴπαμε τὴν ἀγάπη μας, ποῦ ἡμέραις καὶ
ἡμέραις τόρα μόλις τολμοῦμε νὰ τὴν μαντεύωμε
δὲν εἶνας μέσα εἰς τὸν ἄλλον, μὰ δὲν τὴν λέμε
γιατὶ δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ εἰπωθῇ. Εἶχες ἐλθῆ
ἔξαφνα κοντά μου καὶ μὲ ἐπείραξες μὲ χαμό-
γελο, μὰ καὶ κάποιο πεῖσμα, μὰ καὶ μὲ κάποιο
παράπονο, πῶς τάχα τὸ ἀπόγευμα ἐκύτταζα
παραπολὺ κάποιαν ἄλλη καὶ ἐγὼ τότε δὲν
ἐκρατήθηκα πειά. Σου ἐπῆρα τὸ χέρι καὶ σου
εἶπα.

— Γιατὶ τὰ λές αὐτές; Γιατὶ θέλεις νὰ σου
εἶπω δὲ, τι δὲν πρέπει ποτὲ μου νὰ σου εἶπω;

Καὶ σὺ δὲν μου ἐπῆρες πίσω τὸ χέρι. Καὶ ἐγὼ
δὲν σου εἶπα τίποτε περισσότερον. Μὰ καὶ τὶ
περισσότερον νὰ εἰποῦν τὰ χεῖλη σᾶν ἀρχίζουν
πειὰ ἐλεύθερα νὰ διμούνη ἡ ψυχές;

Καὶ τόρο εἶμαι μισογεόμενος σ' ἔνα χρόν-
δωτὸ προσκέφαλο καὶ ἐμπρός μου στέκεσαι. Ἐσύ,
στὸ δόλαστρο ντυμένη, δρομια καὶ διλόεπτη
ώσαν φλόγα ἡ λευκὴ. Εστιάς τοῦ ἴδανικου,
καὶ γέρνεις ἀπὸ ἴμερον μονάχα τὸ κεφάλι, μο-
νάχα τὸ κεφάλι,—ἐνῷ τὸ χνοῦδι τοῦ αὐχένος
ἀχνοφέγγει ἀγνό. Ἐδῶ ἐμπρός μου, ἐπάνω
εἰς τὸ φόρεμά σου, ἀνθροεις ἀνθρεῖ τὸ
χέρι σου ποῦ τὰ δάχτυλά του ἀποστάζουν ἄρωμα
τοῦ. Ο λευκὸς θάλαμος μένει ἀκίνητος, λές καὶ
προσέχει, ωσάν κάτι νὰ προσμένῃ. — μέσα εἰς
τὸ λευκὸ θυμίαμα τοῦ φωτός, μίαν ὀρχὴ χαρᾶς,
τὸν ὄνθιμὸ ἔξαφνα τὸν χαρούμενο καὶ θριαμ-
βεντικὸ μιας πρώτης καὶ παντοτεινῆς ἐօρτῆς,
ο λευκὸς θάλαμος ποῦ κάτω ἀπὸ τὸ γαλήνιο
γυαλὶ τῆς καθεμᾶς λάμπας ἀγρυπνεῖ ἡ φλόγα.

Ἐξω δὲ χειμών, ἡ εἰρηνικὴ ἐօρτὴ τῶν νι-

φάδων τῆς χιόνος ποῦ πίπτουν, ποῦ πί-
πτουν.

Καὶ νὰ ἔξαφνα μοῦ δίνεις τὸ χέρι σου,—
ἄνθος ἀγγείας ποῦ ἀπὸ αὐτὸ φεύγει ἡ ψυχὴ¹
τῶν ιων,—καὶ ἐγὼ γιὰ πρώτη φορά, γιὰ πρώτη
φορὰ στὰ χεῖλη τὸ φέρνω ἐκστατικός. Κ'
ἐπάνω στὴν ψυχὴ μου, υπτίαν, πίπτουν λευκὰ
πέταλα ιων...

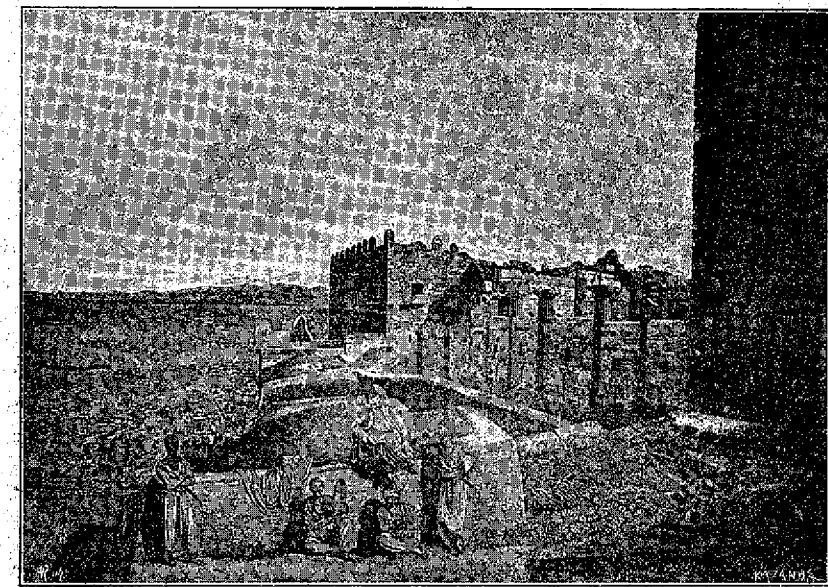
Τὸ μεγάλο γυάλινο παράδυο ποῦ πίσω ἀπὸ
αὐτό, ωσάν φοιτισμένοι, μονάχα μαζὶ τολμοῦμε
ν' ἀγναντεύωμε τὸ πέλαγος καὶ τὰ μακρυνά βουνά,
λαμπτοκοπῷ ἀκόμη διλο ἀπὸ τὰ πυρὰ τῆς Δύ-
σεως, ἀπὸ τὸν μέσα σὲ πύρινας λόγχαις καὶ
σὲ μετάλλιναις φλόγαις θάνατον τοῦ Η-
λίου.

Ο λευκὸς θάλαμος ποῦ ἀπὸ μέσα του διλοένα
χάνεται τὸ φῶς καὶ διλοένα σωριάζεται τὸ
σκότος, ποῦ πέρνει διλοένα ἔνα ἀντιφέγγισμα
ώσαν ἀπὸ τὰ ία λιόδη, εἰνε πάντα ἀκίνητος, λές
καὶ προσέχει, σᾶν κάτι πάλι νὰ προσμένῃ. Μὰ
τὸ κάτι αὐτό, ὃ δικι! σᾶν νὰ μὴν εἶνε πειὰ
μιὰ ὀρχὴ χαρᾶς, δὲ δινδύμος δὲ χαρούμενος καὶ
θριαμβεντικὸς μιας πρώτης καὶ παντοτεινῆς
ἐօρτῆς,—τὸ κάτι αὐτὸ σᾶν νὰ εἶνε ἔνα τέλος,
κάτι πειὸ ἀμετάλλητο καὶ πειὸ πικρὸ ἀπὸ χω-
ρισμό, πειὸ θλιβερὸ ἀπὸ θάνατο.

Καθισμένος κοντά σου, δσφ μπορῶ πειὸ
κοντά σου, γερμένος ἐπάνω στὸ στήθος σου,
εἰσπνέω μὲ τὴν πειὸ σπαρταριστὴ λαχτάρα ποῦ
ἡμπορῶ νὰ ἔχω μέσα μου, τὴν πλανωμένη ἀ-
κόμη αὐτοῦ ἐπάνω ψυχὴ τῶν ιων ποῦ μαραμένα
ἐκύλισαν ἔξαφνα ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἔπεσαν κάτω. Μα-
ραμένα καὶ δύμας ἀκόμη ζεστὰ τὰ ία τὰ λιόδη,
ποῦ κυλανε ἐπάνω τους, μέσα τους, φῶς ποῦ
διλοένα δύει καὶ σκιαίς ποῦ διλοένα σωριάζον-
ται, — τόσφ πολλαὶς σκιαίς ποῦ σωριάζονται,
τόσφ λιγό φῶς ποῦ δύει.

Καὶ μέσα μου σπαρταρῷ διλοένα δὲ πόνος δ
παντοτεινός, μιὰ νοσταλγία ποῦ ποτὲ δὲν θὰ
τελειώσῃ γιὰ τὴν μιὰ γλυκειὰ χίμαιρα ποῦ ἐπέ-
ταιξε γιὰ πάντα, — γιατὶ ἐπέρασε καιρὸς ἀπὸ
τὴν ἡμέρα ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ ἐπάνω τὴν
ἀγάπη μας, γιατὶ τόρα ἔχουν ἔλθει πειὰ ἡ ἡμέ-
ραις ποῦ ἡ ἀγάπη μόλις δίνει πειὰ χαρᾶ, ποῦ
ἡ ἀγάπη μόλις δίνει παρηγορία.

χειρα χωρὶς νὰ φανῇ δτι ἐδοκίμασε τὸν παραμικρὸν κόπον, τὸν ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὄμους του ὁ ναύτης, φοβισμένος, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ· καὶ δὲ γίγας, ἀκολουθῶν νὰ γελᾷ, τὸν ἀπέθεσεν ἡσυχα ἀπ’ δποὺ τὸν εἶχε πάρει. Αὐτὰ εἶναι τὰ πλέον οὐσιώδη ἀπ’ δσα, ἀκολονθοῦσεν ἀκόμη νὰ μοῦ διηγῆται ὁ φύλος μου ἐπὶ δρόμου, δταν μεταξὺ πολλοῦ πλήθους σωρευμένου εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἔξεχωρίσαμεν μαρτόδεν τὸν γίγαντα, στεκόμενον δρυτὸν εἰς τὸ μέσον τῶν περιέργων. Ἀναγκάσαμεν τότε τὸ πάτημά μας, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐδυνήθημεν νὰ διαπεράσωμεν τὸ πλῆθος καὶ τὸν σιμώσωμεν. Μοῦ ἐφάνη ἄγαλμα ἀπὸ ἀλάβαστρον, ἀπὸ τὰ πλέον κανονικὰ καὶ σύμμετρα τὸ δέρμα του ἥτο κάτασπρου, καὶ τόσον λαμπυρόν, δτοῦ μοῦ ἐθάμβωσε τὰ μάτια· κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ ἐκείνων δποὺ ἐδυνήθησαν καὶ νὰ τὸν ἐγγίξουν, εἶναι καὶ γλιτερὸν καὶ σκληρὸν ὅσαν ἐκείνο τὸν καρχαρία. Τὸ ἀνάστημά του εἶναι ἐπάνω κάτω ὥσταν ἐκείνο τῶν στηλῶν τοῦ Ὄλυμπίου Διὸς εἰς τὰς Ἀθήνας· τὸ πρόσωπόν του ἀκτινοβολεῖ ὥσταν ἐκείνο τῆς πλέον ὁραίας γυναικός, καὶ εἶναι ἀπριχον, ἡ δὲ κεφαλὴ του στολίζεται μὲ λυτὴν κόμην μαύρην ὥσταν τὸν ἔβενον. Διὰ δὲ ἀποβλέπει τὸν βαθμὸν τῆς νοητικῆς του δυνάμεως, δν καὶ δὲν διμιοῦσε καρμίαν ἀπὸ τὰς γλώσσας τὰς δικὰς μας, ἐφάνετο δῆμος προκισμένος μὲ νόησιν μεγάλην· συνενυοείτο μὲ νεύματα, καὶ μὲ τὰ νεύματα ἐγνωστοποιοῦντο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πλήθους δλαι αἱ ἐπιθυμίαι καὶ ίδεαι. Ἡτον ἡμερος ὥσταν ἀρνίον, περιέργος δσον ἐκείνοι δποὺ τὸν περιεστοχίζαν, καὶ συγχὰ ἐγελοῦσε. Διατί ἐγελοῦσε δὲν ἡξεύρω· ἡξεύρω μόνον δτι ἐμπρὸς εἰς αὐτὸν δλοιοὶ ἀλλοι ἐκεῖ ἐφαίνοντο μικροὶ καὶ ἀσχημοὶ ἔως τὸ γελοιώδες. Ἐμείναμεν δύο ὕδας σχεδὸν ἐκεῖ, περιεργός ζόμενοι τὸ μυστηριῶδες ἐκείνο δν, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ μάθωμεν τίποτε θετικὸν διὰ αὐτό· κανεὶς δὲν ἡξευρε τί νὰ συμπεράνῃ. Νὰ ὑπόθεσωμεν δτι ἥτο ἐντόπιος τοῦ Βανδιέμεν δποὺ ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ἐστερικόν, τοῦτο δὲν ἡμπορούσαμεν, ἐπειδὴ οἱ ἐντόπιοι τοῦ Βανδιέμεν εἶναι ἀρκετὰ γνωρισμένοι εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀποικίαν. Νὰ ὑποθέσωμεν δτι εἰς τὸ Βανδιέμεν, χωριστὰ ἀπὸ τὴν γνωρισμένην, ὑπῆρχε καὶ ἄλλη φυλὴ γιγάντων λευκῶν ἀγγώριστος ἔως τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἀποικίαν, πῶς θὰ ἡμπορούσαμεν τότε νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ φαινόμενον δύο φυλῶν δποὺ ἐνῷ κατοικοῦν τὸ ίδιον νησίον καὶ ενδίσκονται τότον σιμὰ ή μία μὲ τὴν ἄλλην, νὰ διαφέρουν εἰς

ΤΑ ΠΡΟΠΛΑΙΑ ΟΣ ΠΡΟΜΑΧΩΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΚ ΚΕΡΑΥΝΟΥ ΦΕΟΡΑΣ ΤΟΥ 1856.

βαθμηδόν, καθὼς οἱ πόλοι ἐκφύονται, ἀπὸ τὰ ἀτελῆ ἐγεννῶντο τὰ πλέον ἐντελῆ, ἔως δποὺ ἀπὸ κάποια λιθόφυτα, πρῶτα δργανικὰ ὄντα δποὺ εἶχαν φανεῖ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐγεννήθησαν διαδοχικῶς ὅλα τὰ διάφορα γένη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, καὶ εἰς τὸ ὑστερὸν ὅ διμδωπος, ἀπ’ ὅλα τὸ τελειότερον. Ὅλα λοιπὸν τὰ δργανικὰ ὄντα ἔλαβαν ἀρχὴν εἰς τὸν πόλον καὶ ἐκεῖ πρωτοκατούησαν καὶ μόνον ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς διαδοχικὰς κρυώσεις τῆς σφαίρας, ἐπειδὴ δὲν ἐδύναντο πλέον νὰ βαστοῦν εἰς θερμοκρασίαν δποὺ διὰ αὐτὴν δὲν ἐγεννήθησαν καὶ δὲν εἶχαν προορισθεῖ, ἀρχισαν νὰ μεταναστεύουν εἰς τοὺς ισημερινοὺς τόπους, ἀφίνοντα διαδόχους εἰς τὸν πόλον ὅλα μεταγενέστερα καὶ τελείωτα δνια, δποὺ καὶ αὐτὰ ἐπειτα ἀπὸ καιρὸν καὶ μὲ τὴν σειρὰν μετανάστεναν ἀφίνοντα δπίσω τὰ ἀμέσως μεταγενέστερα. Ὁ ἀνθρώπος ἐγεννήθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν πόλον τὸν καιρὸν δποὺ ἡ θερμοκρασία τῶν πόλων ἥτον ἵσως δμοία· μὲ τὴν τωρινὴν θερμοκρασίαν τοῦ ισημερινοῦ ὅλλα κρούνοντες οἱ πόλοι, δὲν δρωπος, καθὼς ὅλα προγενέστερα δργανικὰ ὄντα, ἐβιάσθη νὰ καταβῇ καὶ ζητήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν 80,ο μοίραν τὴν θερμοκρασίαν ἐκείνην δποὺ ἐχαίρετο προτήτερα εἰς τὴν 90,ο. Ἀλλ’ δταν ή σφαίρα ἀκόμη καὶ εἰς μεγαλήτερον βαθμὸν ἐκρύωσε, ἐβιάσθη καὶ δεύτερην φροδὰν διμδωπος νὰ καταβῇ, ἐπειτα καὶ τρίτην, καὶ

μίαν στιγμὴν ἀπὸ τὸ ίδιον τὸ αἰσθημα. Ἡ μελῳδία εἶναι ὅμοια μὲ τὴν ίδικήν μας καὶ δὲν εἶναι εἰς τίποτε κατωτέρα ἀπὸ ἐκείνην ὅπου ἔφεύρηκεν ἡ εὐφυΐα τῶν μεγάλων μελοποιῶν μας. Ἡ φωνὴ του, ἀν ἐρωτᾶς καὶ διὰ τὴν φωνήν, εἶναι γλυκεῖα, ἐλαστική, ἀρμονική καὶ εἶναι ἀνάλογος μὲ τὸ σῶμα του. Μὲ τὴν φωνήν του δύναται νὰ μιμῆται καὶ ὅλα τὰ ὄγκα... Αὐτὴν τὴν στιγμὴν μανθάνω ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην μου ὅτι ἐφάνη πλήθος γιγάντων εἰς

“Ο ἴδιος

Πόδες τὸν Κύριον...
εἰς τὸν Κορφούν.

N Y X Τ A

Στοὺς ἵσιους τοὺς ἀνάλαφρους, ποῦ σκόρπισε τὸ βράδυ,
ἡ πούλια, ἀχγάδα δλόφωτη προβάίνει σιγανά
τὸ φεγγαράκι γέρνοντας ἀφῆκε στὰ βουνά
ἀπ’ τὸ ἀσημένιο διάβα τον ἔνα στερνὸ σημάδι.

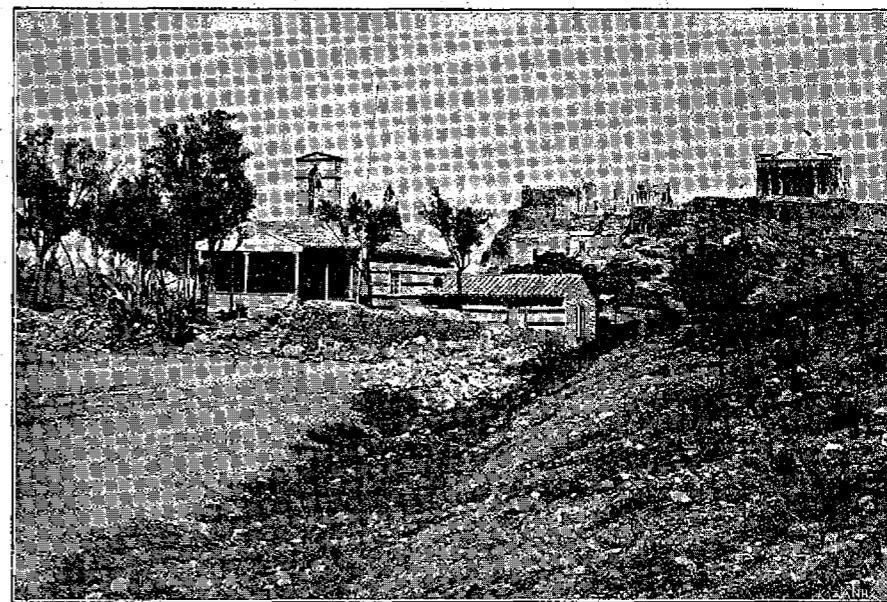
Τὸ τριξαλοῦδι σώπασε στὸ ἀπάραχο λειβάδι
κρυφὰ τὸ ρυχτολούλουδο μοναχικὸ ἔνπνα
καὶ μὰν ἀχτῆδα φίχῃ ὑγρὴ τὸ ἀστέρι ποῦ περνᾷ
ψηλὰ ἀπὸ τὸ κοιμούμενο τῆς λαγκαδίας κοπάδι.

Στοῦ κάμπου μέσα τὸ δνειρὸ μοσόσθυστὸ ἡ φωτιὰ
οὐα τυσταγμένη φαίνεται τῆς ἐρημᾶς ματιά
μήτε δελφίνι κολυμπᾶ, μήτε σαλεύῃ ἡ λάμα

καὶ μοναχὸ στῆς θάλασσας τὸ ἀκίνητα νερὰ
ξελογιασμένο ἔνα πουλί, χτυπῶντας τὰ φτερά,
πάει γιὰ νὰ βρῷ τὸν ὅπο τον στὸ ἀντικρυνὰ καλάμια.

Μιανή.

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Ι. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ο ΕΠΟΝΟΜΑΣΘΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1656 ΛΟΥΜΠΛΑΡΙΑΡΗΣ, ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΙΝ ΤΟΥ ΑΠΕΔΟΘΗ Η ΠΤΟΣΙΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ.

ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΤΑ ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ἐις τὴν ἐποχὴν αὐτῆν, ποῦ οἱ ἀνθρώπινοι πόνοι, ἐνωμένοι μὲ τὴν ἥδονὴν τῆς ζωῆς, συγκαλοῦν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς, εἰς μίαν εἰρωνικὴν συγκέντρωσιν, ὑγιεῖς καὶ πάσχοντας, εἰς τὰ «νερά» — ὁ δρος δ κατὰ τὸ ἥμισυ κοσμικὸς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ιατρικὸς ἐπολιτογραφήθη πλέον εἰς τὴν νεοελληνικὴν ζωὴν — καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἡ Κυλλήνη, ἡ Αἴδηψός, τὰ Μέθανα, ἡ Ὑπάτη, τὸ Λουτράκι, ἡ Βουλιαγμένη, ἡ Κύθνος γίνονται τόσον ζωηρὰ κέντρα τῆς ἀμφιβόλου ζωῆς καὶ τῆς ἀμφιβόλου ὑγείας, ἡ ιατρικὴ δικαιούσται νὰ ἔχῃ τὸν λόγον καὶ νὰ σχολαστικότης τῆς μὲ τὸ νὰ γίνεται ἐπίκαιος καταντῷ διλγώτερον ἀνιαρά.

“Ολος ὁ κόσμος διμιλεῖ σήμερον διὰ τὰ μεταλλικὰ ὕδατα. Καὶ καθένας ἔχει τὴν ἀντίληψίν του. Ή ιατρικὴ ὑπὸ τὸν ὅρον αὐτὸν ἔννοει συνίγμως τὰ ἀντιφυνῇ ὕδατα, τὰ κατέ-

χοντα εἰδικὰς φυσιολογικὰς καὶ ἐπομένως ιαματικὰς ἰδιότητας, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου δργανισμοῦ. Ἡ ἐμπειρικὴ γνῶσις τῶν ἰδιοτήτων τούτων ἀνάγεται εἰς τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα. Τὸ ἔγυπτικο τῶν ζώων ἀπεκάλυψε πολλάκις τὰς θεραπευτικὰς ἀρετὰς αὐτοφυῶν τινῶν ὕδατων τῶν δοτίων ἡ ἐνέργεια ἐθεωρεῖτο κατὰ τοὺς παλαιοτάτους χρόνους θαυματουργός.

Ἡ χημικὴ ἀνάλυσις καὶ ἡ ιατρικὴ παρατηρητική, μολονότι καθώρισαν ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικάτερον τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας τῶν μεταλλικῶν ὕδατων ἐπὶ τῶν νοσηρῶν καταστάσεων, δὲν ἐφωτίσεν ἐντελῶς τὸ μυστήριον. Ἡ ἀνακάλυψις νέων στοιχείων ἐντὸς τῶν ὕδατων αὐτῶν, ἀνεξερευνήτων μέχρις ἐσχάτων, διποτανὸς τοῦ ἀρσενικοῦ, τοῦ ὄρραφυροῦ, τῶν ὄλατων τοῦ λιθίου, ἡ ἔξακριβωσις ἐπίσης τῶν ἡλεκτρικῶν ἰδιοτήτων, τὰς δοπίας τὰ μεταλλικὰ ὕδατα ἀποκτοῦν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μολονότι διευκρίνισαν πολλὰ σημεῖα ἀγνωστά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΞΙΚΑ

ΑΠΑΝΤΑ ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ ΤΥΠΩΜΕΝΑ

ΔΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ	πρό. Α. Α. Σακελλαρίου Τύμος 3	σελ. 4400	δρ. 48
ΔΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Ε. Δ. Τσακαλώτου	» 780	» 10
ΕΛΛΗΝΟΔΑΤΙΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Ε. Δ. Τσακαλώτου	» 872	» 12
ΟΜΗΡΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Ι. Ολυμπίου	» 360	» 6
ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Ν. Κοντοπούλου	» 1087	» 11
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Ν. Κοντοπούλου	» 1100	» 11
ΑΓΓΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Ι. Περβάνογλου	» 1087	» 11
ΕΛΛΗΝΟΑΓΓΛΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Ι. Περβάνογλου	» 1000	» 11
ΓΕΡΜΑΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Α. Ν. Γιάνναρη	» 1146	» 10
ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΔΕΞΙΚΟΝ	πρό. Ρ. Ρουσοπούλου	» 1080	» 10

Ενδιέκονται ἐν τοῖς κυριωτέροις βιβλιοπωλείοις καὶ ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ

Π. Δ. Σακελλαρίου, δδὸς Δυκούνηον 8.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Υπουργοί καὶ τμηματάρχαι καὶ πάντες οἱ τοῦ δημόσιου καὶ ἑταῖρῶν καὶ ιδιωτῶν ὑπάλληλοι, μὴ φορῆσθε, δὲν πρόκειται νὰ πάρετε τὰ παπούτσια στὸ χέρι ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους σας. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῶν ὑποδημάτων τοῦ κ. Σπαρδιάνου τῶν ὅποιων ἡ τελεότης ὑπὸ ἔποψιν κομψότητος καὶ ἔργασίας καὶ στερεότητος εἰνε τοιαύτῃ, ὥστε οἱ φιλόκαλοι πελάται του, λυπούμενοι νὰ ποδοπατήσουν ἀριστουργήματα τῆς τέχνης, τὰ κρατοῦν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς κειράς των θαυμάζοντες αὐτά. Νομίζετε, διτε εἶναι ὑπερβολή; Περάστε ἀπὸ τὸ ὑποδηματοποιεῖον του καὶ θὰ βεβαιωθῆτε.

Ἐνδιέκονται εἰς τὴν δδὸν Προστείου ἀρ. 10

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΞΑΓΩΓΗ 1000 ΟΚΑΔΩΝ

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΜΑΤΘΑΙΟΥ Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Βραβεία Παγκοσμίου. Εκθέσεως Παρισίων καὶ Δ. Ολυμπιακῆς Αθηνῶν. Ή καλλιτέρα, πλέον ἀρισταίκη καὶ ἡ μᾶλλον κατάλληλος διά λοιπά, ἐντοφθάς κ.λ.π.

ΠΟΛΕΙΤΑΙ χέρια καὶ εἰς φιλοιδία ἀντί δραχ. 4 τὴν ὄκα.

Διανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὸ Κουρεῖον
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΓΑΛΟΥΡΗ ὁδὸς Σταδίου 8.
Ἐν Περαιᾳ, παρὰ τῷ κατασκευαστῇ
ΜΑΤΘΑΙΟΥ Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ ὁδὸς Φιλωτος 86.

Τὸ ἀρχαιότερον ἔργοστάσιον Κολωνίας
Ιδρυθέν τῷ 1884

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

Οδὸς Ἐφενοῦ - Αθήναι

Πλούτος γραφικῆς ὑλῆς.—Ἐντυπα καὶ ἐπισκεπτήρια καλλιτεχνικά.—Ἐργοστάσιον φωκέλων τελείον.—Χάρτης τυπογραφικός λευκός καὶ ἔξωφύλλων παντὸς εἴδους καὶ ποιότητος.
Ἐδθηνία, ταχύτης, ἀκρίβεια.